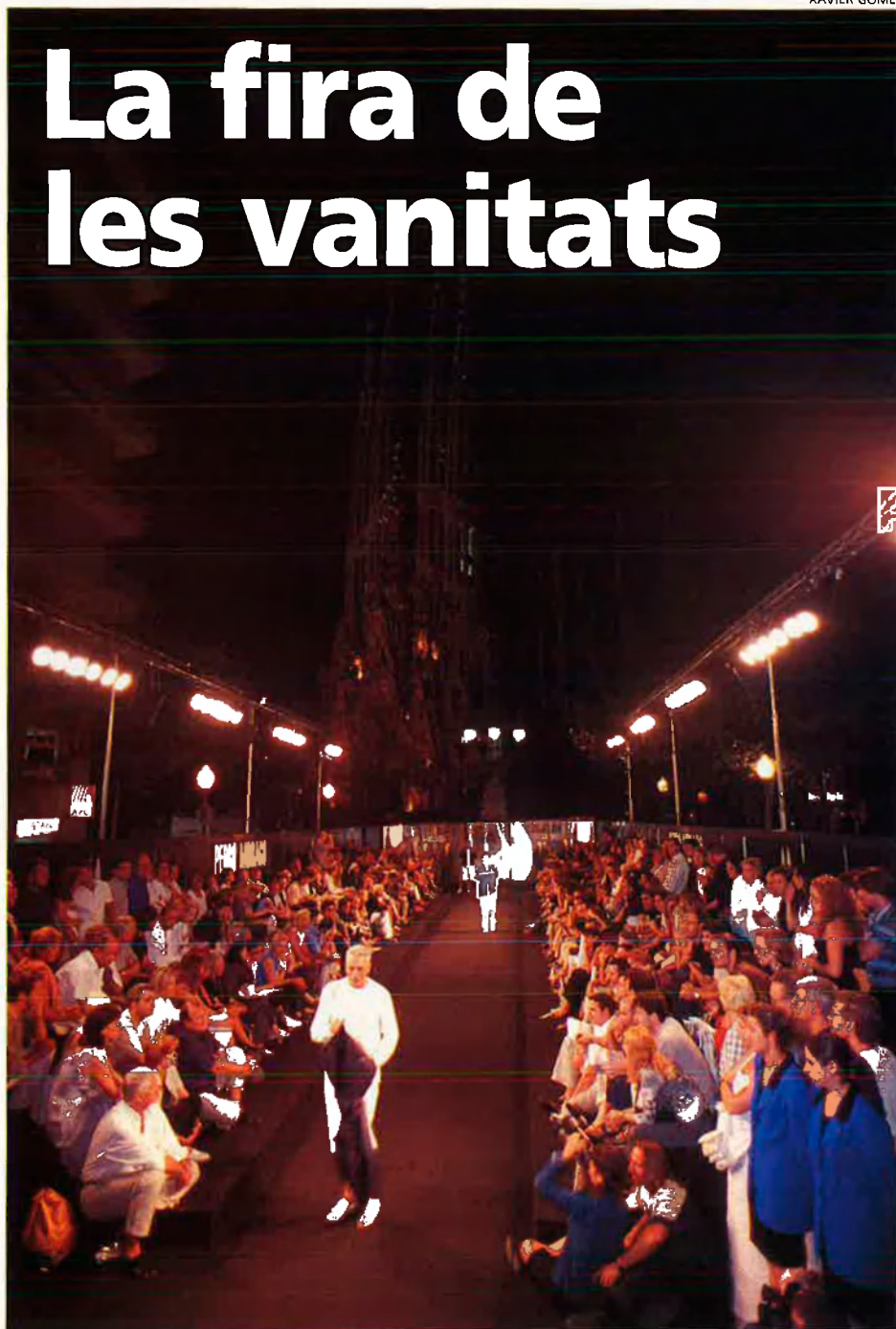

XAVIER GÓMEZ

La fira de les vanitats

Durant una setmana Moda Barcelona omple diversos escenaris de la ciutat. La Sagrada Família, el Parc de la Ciutadella o el Palau de la Música s'omplen de dissenyadors i fotògrafs, models i estudiants, compradors i venedors, periodistes i famosos, els qui hi tenen alguna cosa a dir i els qui només van a figurar-hi. Tothom s'hi ha abocat per admirar, criticar o copiar la roba que lluirem l'estiu del 2001.

Tot havia començat uns quants dies abans, el 15 de juliol, quan a la plaça del Marquès de Foronda, il·luminada per les fonts de Montjuïc, es va fer el sopar-desfilada de La Nit és Blanca, una mena de celebració del desè aniversari del saló Novia Espana i, de passada, una revisió de l'evolució que ha fet aquesta solemne indumentària tots aquests anys. El sopar era d'etiqueta, i absolutament restringit, i va servir d'estrena d'una setmana força intensa. Un aperitiu d'allò més selecte per als salons Moda Barcelona.

Dilluns 17. 21:00. La marca Devota&Lomba presenta la col·lecció de vestits de núvia a la capella de l'antic Hospital de la Santa Creu. L'estructura gòtica de l'edifici (segle XV) només va ser alterada per les reformes del XVIII i, ara, per les fileres laterals on seien els espectadors; al fons hi havia un decorat minimalista fet amb quatre panes de tela vermella que mig ocultaven el nom del dissenyador, marcat amb lletres blanques a la paret. Unes dues-centes cinquanta persones van poder veure aquesta col·lecció escassa en peces (una dotzena de models), en què predominaven els cossets cenyits amb tirants, les faldilles d'unes quantes capes, els escots arrodonits i sense cues al vestit. També hi predominaven els tons blancs i un motiu comú que es repetia fins a la sacietat: seguint el lema de la col·lecció, *Rosa rosae*, el dissenyador Modesto Devota havia brodat roses geomètriques blanques i vermelles pertot arreu, potser una mica fent joc amb el maquillatge de les models, d'una pal·lidesa sepulcral, només trencada pels llavis d'un vermell intens. En definitiva, una desfilada correcta, elegant i senzilla, però força monòtona i repetitiva. Les notes de la banda sonora del film *Gladiator* van posar fi a la primera cita de la setmana: allò només acabava de començar.

Dimarts 18. 17:00. Quasi sense haver fet la digestió, avui ens trobem al Convent dels Àngels. Aquest edifici, projectat per Barto-

meu Roig el segle XVI, acull la col·lecció de roba de núvia d'Hannibal Laguna. Una profusió de tuls, caputxes i barreja de teles i textures. Una col·lecció amb propostes més diversificades i una mica més animada que no pas la que s'havia vist el dia anterior.

19:00. Poc després fem cap al Museu d'Art Contemporani de Barcelona, el MACBA. Potser l'obra que l'arquitecte nord-americà Richard Meier va idear el 1995 no era l'escenari més idoni per a presentar-hi la col·lecció de Jesús del Pozo, sobretot perquè la blanca estructura i la profusió d'asèptics espais translúcids xocaven frontalment amb una col·lecció de núvia amb moltes reminiscències ètniques, i no solament per la utilització de branques, plomes o llavors als exquisits pentinats de l'estilista Mabel Sanz, sinó per les formes àmplies i bulboses dels vestits. Les textures anaven des de les ràfies entrelaçades per fer petites torees, fins als frunzits i els plecs sobre el micado de les faldilles o l'organdí d'alguns cossets, sense oblidar l'arpiller de fil de seda, tot un clàssic d'aquest dissenyador.

Mentre no comença la desfilada anem fent temps i això ens permet de repassar la mena de gent que freqüenta aquests esdeveniments, des dels qui van tota l'estona amb ulleres fosques i cara impertèrrita als qui van eternament enganxats al mòbil; i és que en aquesta mena d'actes, a diferència d'allò que passa als cinemes, encara no hi ha un cartellet que digui "desconnecteu el telèfon mòbil, si us plau". També és habitual que les desfilades no comencin mai a l'hora que indica el programa. Tothom ho sap i per això ningú no s'afanya a arribar-hi; una desfilada que comenci puntual no té gens de futur.

És clar que, mestrestant, la gent mata l'estona xerrant amb el veí del costat, repassant el programa de mà que t'han ofert o buscant amb la mirada alguna cara coneguda. Evidentment, això no és Madrid, i aquí són quatre els famosos que assisteixen a les desfilades. És per això que els periodistes de la "premsa del cor" fan un posat moix i ensopit gairebé tota l'esto-

na; no s'hi troben precisament com peix a l'aigua, i només la presència de les models que coneixen, com la Martina Klein o miss Helen Lindes (amb un pentinat que li descobria el front i que no l'afavoria gens ni mica) els fan parpellejar lleugerament.

21:30. Els sevillans Victorio & Lucchino, que ja poden tornar a fer servir la marca pròpia després d'una picabaralla amb l'empresa Puig, van ensenyar a la Casa de la Misericòrdia com ha d'anar vestida una núvia. Aquest edifici del 1583, que havia estat un asil benèfic de pobres i orfes, ara aplegava la fauna de la moda, que seia a l'aire lliure; ateses les altes temperatures, s'ha d'agrair profusament una nit d'espectacle a la fresca. Per primera vegada passa un famós... bé, d'aquella manera, perquè es tracta de l'actor Carlos Fuentes, que no sabem ben bé què hi feia allà, però que va repetir-se fins i tot a la desfilada d'Antonio Miró, encara que la seva mirada fos de vegades força esllanguida i l'atenció li decagués visiblement.

La millor cosa de la col·lecció dels dissenyadors sevillans, ni que sàpiga greu de dir-ho, eren els pentinats renaixentistes que lluien les models, obra del perruquer Marcel, i alguns dels vestits d'inspiració grega, o els fets amb randes de color mel. La veritat és que no sempre pots combregar amb aquest excés d'espanyolitat i de folclorisme que acostumen a tenir les creacions d'aquests senyors, i potser aquesta cascada de farbarans, de tuls amb pedreria o de plomes al més pur estil Mae West van bé als vestits de carrer o de festa, però en una núvia ho són tot, menys discrets. A la sortida veiem les monges que han llogat el local somrient amb benvolença i potser sense acabar de comprendre gaire el sarau que els ha muntat tota aquesta gent.

Dimecres 19. 13:00. Avui comença aviat la ronda d'espectacles. Lola Escobar escull el Jardí de les Tipuanes, a la muntanya de Montjuïc, per presentar-hi la seva col·lecció de bany. Ha improvisat una mena de campament gitano on

A l'esquerra, model d'Hannibal Laguna. A la dreta, un altre de Victorio & Lucchino.

A l'esquerra, model de Jesús del Pozo. A la dreta, de Días Rojos.

A l'esquerra, model de Núria Mora. A la dreta, de Jota mas Ge.

A l'esquerra, model de Mercedes de Miguel. A la dreta, un de Lola Escobar.

XAVIER GÓMEZ

UGO CAMERA

El dissenyador Toni Miró saluda al final de la desfilada, que es va celebrar al Parc de la Ciutadella. A la dreta, model d'aquest dissenyador, que enguany ha presentat explosives combinacions de colors.

les models, potser influïdes pels colors llampants que d'una altra banda es portaran moltíssim l'any vinent, ballen, somriuen i es belluguen amb molt de dinamisme. Tant la premsa com els fotògrafs s'apinyen sota les escasses ombres dels arbres i hi suen la cansalada. La feina és la feina.

18:00. Després de fer uns quants toms, arribem finalment a l'envelat que ha escollit la Núria Mora per fer-hi la seva presentació, just a l'interior del Parc de la Ciutadella, al costat mateix de la Senyoreta del Paragua. L'escenari, que tant s'utilitza per a casoris com per a bateigs, té una inspiració oriental, amb enormes llums de ferro forjat que van molt bé per a la línia de la

col·lecció. Sort que una marca de gelats ens obsequia amb una petita terrina de xocolata amb què podem transigir amb la calor, perquè encara a aquelles hores la suor ens espurneja al front.

Passem l'estona mirant l'elaborat programa de mà que ens ofereixen, amb tot l'embolcall: una capseta de cartró a l'interior de la qual hi ha un pinzell, una aquarel·la i dues petites cartolines amb reproduccions de quadres impressionistes. La dissenyadora, ens confessava que sempre li havia agradat l'impressionisme; "Em va cridar molt l'atenció tota la sèrie de les Nimfees de Monet, i també les variacions que va fer sobre la catedral de Rouen segons la llum que hi queia a cada moment del dia. He volgut fer una col·lecció plena de color, però amb un estudi acurat, d'una forma subtil, per això els colors no es presenten en estat bàsic, sinó que són tornassolats o irisats, perquè un mateix color variï segons com la claror que hi caigui, perquè mai no és el mateix". La col·lecció, acusadament femenina, és ideal per a dones del tipus de la Grace Kelly o la Gweeneth Paltrow d'*El talent de Mr. Ripley*. Després d'una gamma de blancs i negres que obren la col·lecció, es presenten els verds, estampats amb jacquards brodats; els roses, combinats amb el carabassa que els dona un cert to *hippie*; els gri-

sos i els blancs polars, en línies més innocents, o els tons albergínia i caqui, en models inspirats en l'exotisme i el misteri de l'Índia. "Sempre em moc en un procés de creació continu -aclareix la Núria Mora-; vas pel carrer i qualsevol cosa et pot inspirar; és terrible, perquè sempre he d'anar amb la llibreteta al costat, i mai no saps quan veuràs un detall que et cridarà l'atenció; però, d'una altra banda, m'agrada molt, perquè això significa anar sempre amb la ment en blanc, i vas deixant que hi entrin les inspiracions. Jo crec que al final em surt una col·lecció totalment instintiva, no raonada, perquè l'he feta amb el cor. Faig el que crec que pot afavorir la dona". A aquesta dissenyadora, li agradaria de fer roba de criatures, i fins i tot tocaria el punt o el bany, però mai d'homes: "Ho trobo avorrit i pesat; pocs homes s'apunten a les novetats, de seguida es veuen disfressats".

21:00. I parlant d'homes, no deixem la Ciutadella i ens encaminem cap a la passarel·la que en Toni Miró ha improvisat just al costat de la Cascada monumental. Dies abans s'havia filtrat a la premsa que hi desfilarien l'actor Fernando Ramallo i el jugador espanyolista Quique de Lucas. Els models, maquillats fins al límit, amb cara d'efeb, llavis molsuts i brillants i extensions de plomes als cabells, també obra del perruquer Marcel, van lluir unes explosives combinacions de taronges i grocs amb blaus i grisos. Antonio Miró hi va presentar vestits jaqueta informals, sense corbata i amb pantalons curts, quadrets Gal·les grisos combinats amb samarretes vermelles, o banyadors de franges multicolor. Com ja és habitual a les desfilades d'aquest dissenyador, hi havia models per a tots els gustos i de totes les edats, des de l'home madur fins a nens que recordaven el protagonista de *La vida és bella*. Models professionals que no cobren o bé cobren un mínim, només per la satisfacció d'apuntar-s'ho al currículum, o nois del carrer que puguen per primera volta a una passarel·la. Encara que alguns devien demanar-se per quin carrer haurien

de passejar-se per trobar aquella mena de models.

Dijous 20. 13:00. Hannibal Laguna, que ja havia presentat la col·lecció de núvia feia dos dies, hi presenta ara les propostes de roba d'home. És clar que, un cop vista la col·lecció, podem pensar que només és apta per homes molt ben formats, que no tinguin por de lluir el cos ni de portar unes peces ben extremades, com ara samarretes semitransparents, pantalons arrapats, combinacions de colors exagerades o vestits jaqueta en tons tan discrets com el rosa pastel o el blau cel. Evidentment, això és l'espectacle de la passarel·la, i no té res a veure amb l'austeritat del seu estand.

20:00. La firma Días Rojos presenta la seva col·lecció al marc modernista del Palau de la Música Catalana, on s'ha improvisat una passarel·la vermella entre dos grans plafons de la marca de maquillatge que patrocina l'esdeveniment i que va des de l'escenari fins al mig del pati de butaques. Darrere aquest nom tan curiós de Días Rojos hi ha la feina de l'Arnau Matas i la Montse Massagué, que el van escollir inspirant-se en el film *Esmorzar a can Tiffany*, interpretat per l'Audrey Hepburn. Per la Holly, la protagonista, un dia vermell no és igual que un dia negre, que és quan t'has engreixat o tens mal de cap: no: un dia vermell és molt pitjor. La Holly només es feia empassar l'angoixa anant a la famosa joieria de la Cinquena Avinguda.

És per això que aquest parell de dissenyadors volen, sobretot, que la seva col·lecció sigui antidepressiva, divertida i imaginativa. Per això s'han inspirat en el *chic* parisenc dels anys 50 i han utilitzat colors com grocs i roses, i brodats de petites floretes en vestits de formes sensuals i suggerents. Per a la nit, en canvi, proposen l'ús del texà, en tons blaus, blancs o rosats, combinats amb cadenetes de Swarovski, cosa que els dona un petit toc de *glamour*. "La passarel·la -afirma la Montse Massagué- són els vint minuts que tenim per ensenyar com creiem nosaltres que s'han de combinar les nostres peces de ro-

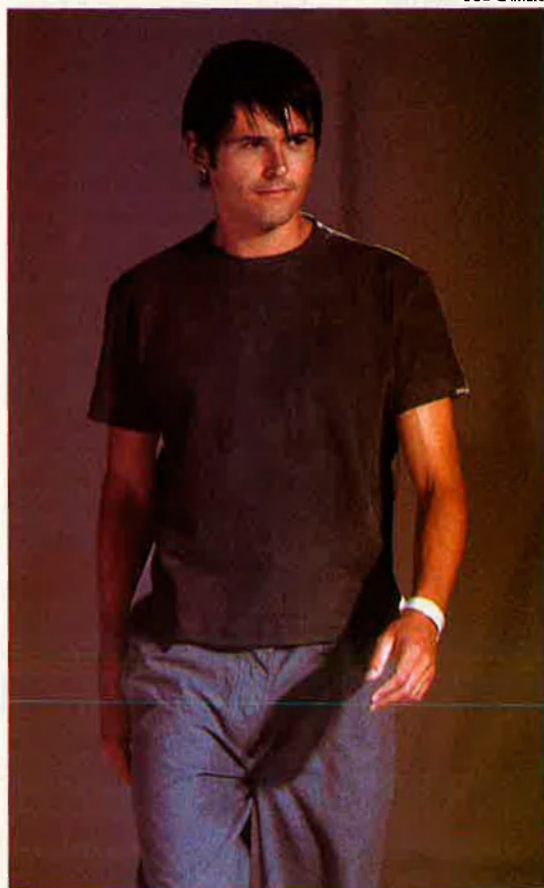
ba. Però és una utopia, una il·lusió, perquè després vénen les botigues i et compren el que volen i ho combinen com a ells els agrada. Bé, excepte al Japó, on entenen perfectament la nostra proposta, l'accepten i la compren tal qual. Considerem que no tot s'acaba en el fet de vendre per vendre, i que si es respecten la teves idees tal com les has concebudes, millor". Quan demanem als dissenyadors si fa anys pensaven que la moda del 2001 seria com ara la veiem afirmen que no, però que s'estimen més aquesta barreja d'estils. "El futur i les innovacions en la moda -ens diu l'Arnau Matas- està en el patronatge, en la tecnologia de nous teixits, en les barreges de color i d'estampats, però en el fons una jaqueta sempre serà una jaqueta... si l'home no acaba tenint tres braços".

Arnau Matas:
"El futur en la moda està en el patronatge, en la tecnologia dels nous teixits, en la barreja de colors."

21:30. Amb més de mitja hora de retard comença la desfilada de Pedro Morago. Mayra Berciano, encarregada de les relacions públiques amb la premsa, s'esforça per calmar els nervis i va de l'una banda a l'altra atenent les queixes que li plouen de tot arreu. El lloc triat aquesta vegada és l'avinguda de Gaudí, i al fons de la passarel·la hi ha la figura imponent de la Sagrada Família. Però per alguns l'espera s'ha fet curta, perquè una bona munió de càmeres i periodistes entrevisten els dos famosos més visibles a les grades, de l'una banda, Bibiana Fernández, ex-Bibi Andersen, present a l'acte perquè entre els models hi ha el seu marit, el cubà Asdrúbal (sense cognom co-

UGO CAMERA

Model (dalt) de Toni Miró, que aposta per pantalons curts i jaquetes informals. A sota, model de Josep Abril.

XAVIER GÓMEZ

A dalt, el dissenyador Pedro Morago, en acabar la desfilada dels seus models.

A sota, les propostes de Días Rojos, en el marc del Palau de la Música.

negut), i de l'altra, una mica més enllà, l'imprevisible Ricardo Bofill Jr. amb ulleretes de pasta negra d'intel·lectual (*sic*), acompanyat de quatre amiguets que podrien passar perfectament per models.

La desfilada comença amb les recurrents combinacions de blau marí i blanc tipus "ja és primavera al Corte Inglés", però a poc a poc es va animant amb texans molt amples, roba de lli arrugada, vestits de teixits tornassolats, combinacions de jaqueta de màniga curta i, a sota, de camisa de màniga llarga (més *sic*). Entre les tendències bàsiques de la temporada vinent que destacaríem, hi ha l'explosió de colors que inunda els teixits, els pantalons, llargs o curts, lligats amb cordills i cintureta elàstica, i la ruptura de les barreres generacionals, perquè qualsevol peça de roba tant pot servir per a un jove de setze anys com per a un senyor de vuitanta.

Divendres 21. 12:00. Inauguració oficial dels salons de Moda Barcelona (ja era hora!) amb totes les personalitats de relleu. Una hora més tard es fa la desfilada de la marca de bany First Company. De fet, la cosa dura uns vint minuts, però sembla que hagi durat dues hores i mitja. Un perfecte exemple d'allò que mai no s'ha de fer sobre una passarel·la, on les models maldaven per donar una mica de vida

Josep Abril va sorprendre amb uns pantalons amb els camals oberts per darrere i uns altres de desmuntables.

XAVIER GÓMEZ

a uns dissenys morts i a uns estampats avorrits i repetitius. L'experiència resulta tan desagradable que no ens quedem a veure la resta de desfilades de bany que havien de passar aquella mateixa tarda i ens perdem la comentadíssima aparició de la "supermodel" Mar Flores, que va cobrar la sorprenent quantitat de tres milions per fer tres sortides justetes per a la marca Gottex. Evidentment, tothom en va parlar i força, encara que ningú no recordés ben bé què lluïa la senyora, ni com era.

21:30. La darrera desfilada *off-fi-ra* ens convoca al mercat del Born, parcialment netejat i agençat per acollir la col·lecció de roba d'home de Josep Abril. Entre els famosos, hi veiem en Joel Joan i la Mònica Glaenzel, protagonistes de la sèrie de TV3 *Plats bruts*, que aparentment es van divertir molt amb l'espectacle. La música va a càrrec d'en Xumo, que improvisa en directe una mena de *jam-session* barrejada amb *soul* i ritmes tribals. Entre els models que desfilen no n'hi ha cap de professional: tots són amics o coneguts del dissenyador, o gent del carrer que hi posa més voluntat que no gràcia.

A la col·lecció, eminentment urbana, i amb profusió de tons grisos, hi hem vist pantalons molt amples i samarretes sense mànigues, amb estampats fotogràfics. "Aquesta col·lecció —ens aclareix el dissenyador— és un homenatge a la imatge gràfica que m'ha acompanyat des que vaig començar amb la marca. Amb les fotografies d'un company que sempre s'ha encarregat de la promoció he fet uns estampats i unes combinacions que podrien servir perfectament com a història de la nostra imatge pública". Sorprenents van ser algunes peces, com els pantalons amb els camals oberts per darrere o uns altres, de totalment desmuntables, que més aviat necessitaven un manual sobre la manera de posar-se'ls. També era imaginatiu l'ús d'una barreja de cotó i viscosa que feia l'efecte de pèl de poltre. "Volia donar una mica d'alegria a la roba —matisa el dissenyador, vista la reduïda gamma cromàtica que va utilitzar—, però això no vol dir

omplir totes les peces de colors, si no ser alegre d'esperit. És trobar-se a pler amb amb allò que es porta". Els models van acabar sortint a la passarel·la amb una ampolla de la marca de cervesa patrocinadora de la desfilada, i la festa es va acabar a les hores petites amb l'eixordador so de fons d'en Xumo, que repicava els timbals d'una manera incansable.

Dissabte 22. 11:00. Comencen les desfilades del penúltim dia, i en una proposta conjunta es presenten les firmes de roba de dona de Cristian Alayón i Tolo Crespi. El primer sembla molt inspirat pels experiments tèxtils d'Issey Miyake, i així hi podem veure propostes força difícils de dur, però molt espectaculars. El segon recupera un cert estil *sixties*, però arriba a abusar del color, de les gases transparents i de les botes de *cow-girl* de color fúcsia amb aplicacions de brillants. La Barbie no

UGO CAMERA

hauria dubtat gens a posar-se-les. Fem una pausa a la sala de premsa, on la Núria Riu, relacions públiques de Moda Barcelona, ens facilita tot el material possible i les diapositives de les desfilades que no hem pogut veure. Després tornem al camp de batalla, i així van

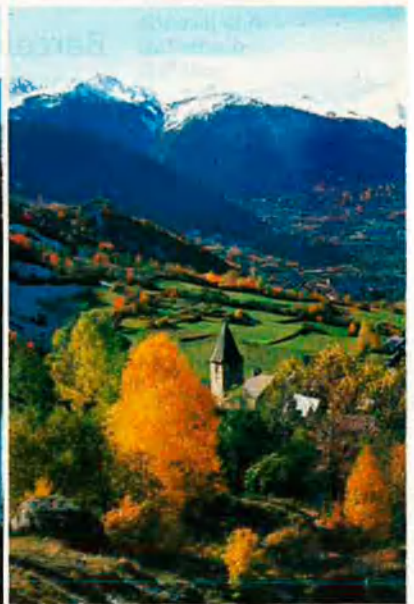
passant les firmes durant tot el dia, des de la proposta masculina de Konrad Muhr, fins a noves propostes per a la dona, presentades per Francina, Phillipe Laporte, Toytes o les marques Oky&Coky i Charoa.

El diumenge només hi ha una desfilada, la dels nous dissenyadors, a les dotze del migdia, encara que ja se sap que el darrer dia poca gent està per brocs: els expositors perquè a mig matí ja desfan la paradeta, els visitants perquè ja no tenen ganes de continuar passejant, i la premsa perquè ja és a punt d'enllestir el reportatge o s'ha ficat en un altre sarau. Ben endarrere es troba l'espectacle vist, i els ulls ja albiren el setembre vinent, quan es podran contemplar les propostes dels dissenyadors que no han desfilat ara: Armand Basi, Peter Aedo o Lidia Delgado. Evidentment, el *show* encara no s'ha acabat.

Konrad Muhr també va ser a Moda Barcelona. A la imatge, la seva proposta per als homes.

Guillem Medina

Poc a poc, amb la lentitud de les coses ben fetes, els boscos de la Val d'Aran canvien els seus colors

**Val d'Aran,
un destí a descobrir**

Torisme Val d'Aran
Carretera de Gausac. Edifici Val d'Aran, 1, baixos · 25530 Vielha
Tèl. 973 640 688 · Fax: 973 643 060